

Sygn. akt II Ca 1475/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Anna Nowak (sprawozdawca)
Sędziowie:	SO Grzegorz Buła SR (del.) Katarzyna Milewska
Protokolant:	Ewelina Hazior

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2014 r. w Krakowie

na rozprawie sprawy z wniosku A. S.

przy uczestnictwie (...) S.A. w L.

o ustanowienie służebności przesyłu

na skutek apelacji wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie

z dnia 8 kwietnia 2014 r., sygnatura akt XV Ns 520/13/S

postanawia:

1. oddalić apelację;
2. zasądzić od wnioskodawcy na rzecz uczestnika kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE

postanowienia z dnia 11 grudnia 2014 roku

Wnioskodawca A. S. domagał się ustanowienia służebności przesyłu na rzecz uczestnika (...) S.A. w L. w zamian za wynagrodzenie oraz zasądzenia na swoją rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, że jest właścicielem nieruchomości składających się z działek nr (...) położonych w S. i w M. oraz, że na nieruchomościach tych znajdują się urządzenia elektroenergetyczne.

(...) S.A. w L. wniósł o oddalenie wniosku i zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania. Zarzucił, że wnioskodawca nie wykazał, aby był właścicielem spornych działek a poza tym skarb Państwa będący poprzednikiem

prawnym uczestnika wobec wybudowania przedmiotowych urządzeń w roku 1966 i 1970 w drodze zasiedzenia nabył służebność o treści odpowiadającej aktualnie służebności przesyłu.

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy oddalił wniosek i ustalił, że każdy z uczestników poniósł koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie.

Postanowienie to zapadło w następującym stanie faktycznym.

Wnioskodawca A. S. jest właścicielem nieruchomości położonych w S. i w M. oznaczonych jako działki nr (...) objętych księgami wieczystymi (...). Przez działki wnioskodawcy przebiegają trzy linie elektroenergetyczne, użytkowane przez uczestnika i wchodzące w skład prowadzonego przez niego przedsiębiorstwa. Są to linie średniego napięcia: M.-K. o napięciu 15 kV – przebiega ona przez działki nr (...), M.-R. o napięciu 30 kV – przebiega ona przez działki nr (...) i linia M.-Pierścień Miejski Północ o napięciu 15 kV – przebiega ona przez działki nr (...). Linia M.-K. wybudowana została w 1972 roku, linia M.-R. w 1970 roku natomiast linia M.-Pierścień Miejski w 1968 roku. Te linie na działkach wnioskodawcy nie ulegały przesunięciu od chwili ich wybudowania do chwili obecnej. Zarządzeniem nr 239 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 25 listopada 1958 roku utworzone zostało wielozakładowe przedsiębiorstwo pod nazwą Zakłady (...) z siedzibą w R.. Jednym z zakładów wchodzących w skład wymienionego przedsiębiorstwa był Zakład (...) w S.. W wyniku kolejnych reorganizacji w 1989 roku utworzono przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) w S., które następnie zostało w 1993 roku przekształcone w Spółkę Akcyjną Skarbu Państwa pod nazwą Zakład (...) S.A., a po kolejnej zmianie nazwy w 1995 roku – Zakład (...) S.A. w S.. Wobec wynikającego z prawa energetycznego obowiązku rozdzielania działalności związanej z przesyłaniem i dystrybucją energii elektrycznej od działalności polegającej na produkcji i sprzedaży tej energii w dniu 7 grudnia 2006 roku zawiązana została spółka (...) sp. z o.o., której zadaniem była dystrybucja energii. W tym celu powstałej spółce przydzielono majątek służący do realizacji zadań operatora systemu dystrybucyjnego, a więc m.in. linie przesyłowe i urządzenia niezbędne do ich funkcjonowania, co nastąpiło umową aportowego zbycia przedsiębiorstwa zawartą w dniu 30 czerwca 2007 roku pomiędzy (...) S.A. a (...) sp. z o.o. W 2008 roku zmieniona została nazwa Zakładów (...) sp. z o.o. na (...) sp. z o.o. z siedzibą w S., która z kolei w 2010 roku została przejęta wraz z jej majątkiem przez (...) S.A. z siedzibą w L..

Sąd Rejonowy powyższych ustaleń dokonał na podstawie dokumentów. Uznał, że zeznania świadka S. W. nie przyczyniłyby się do ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy zważył, że służebność przesyłu uregulowana przepisami art. 305¹ – 305⁴ k.c. może zostać nabyta przez zasiedzenie dopiero z chwilą jej ustanowienia, czyli z dniem 3 sierpnia 2008 roku. Wcześniej natomiast możliwe było na zasadach ogólnych wynikających z art. 292 k.c. nabycie służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu. W ocenie Sądu Rejonowego względy jurydyczne nie stoją na przeszkodzie przyjęciu, że trafny jest zarzut uczestnika, że on lub jego poprzednik prawny nabył a drodze zasiedzenia służebność o treści odpowiadającej służebności przesyłu obciążającą nieruchomość wnioskodawcy, o ile oczywiście zostały spełnione przesłanki wynikające z art. 292 k.c. w zw. z art. 172 k.c. Wyjaśnił, że powyższe przesłanki zostały spełnione. Poza sporem bowiem pozostawało, że wspomniane urządzenia energetyczne zlokalizowane na nieruchomości wnioskodawcy wybudowane zostały odpowiednio w latach 1968, 1970 i 1972. Usytuowanie tych urządzeń nie uległo zmianie do chwili obecnej. Pierwotnie korzystał z nich Zakład (...), a po reorganizacji Zakład (...), następnie Zakład (...), Zakłady (...) S.A. w S. przekształcone z kolei na (...) sp. z o.o. przejęte z dniem 31 sierpnia 2010 roku przez uczestnika. Przedsiębiorstwa te, biorąc pod uwagę obowiązującą do dnia 31 stycznia 1989 roku zasadę jednolitego funduszu własności państwowej wynikającą z art. 128 k.c., były dzierżycielami, podczas gdy to Skarb Państwa był samoistnym posiadaczem nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności przesyłu. Dostarczanie przez państwowe przedsiębiorstwa energetyczne energii elektrycznej, z czym wiązała się budowa i konserwacja urządzeń temu służących, a więc ich eksploatacja, stanowiło wszakże wykonywanie zadań gospodarczych Państwa. Zdaniem Sądu Rejonowego wykazane także zostało, że majątek w postaci urządzeń elektroenergetycznych eksploatowanych przez ówczesne przedsiębiorstwa państwowe należące do Skarbu Państwa, wszedł ostatecznie w skład majątku spółki będącej uczestnikiem niniejszego postępowania. Podał, że uczestnik posiada tytuł prawny do korzystania z nieruchomości wnioskodawcy bowiem jego poprzednicy prawni nabyli przez zasiedzenie służebność gruntową o

treści odpowiadającej służebności przesyłu. Biorąc pod uwagę datę wybudowania wskazanych linii energetycznych służebność związaną z linią M.-Pierścień Miejski Północ nabył Skarb Państwa najpóźniej w dniu 1 stycznia 1989 roku, z linią M.-R. najpóźniej w dniu 1 stycznia 2001 roku, zaś z linią M.-K. najpóźniej w dniu 1 stycznia 2003 roku.

Apelację wniósł wnioskodawca zaskarżając postanowienie w całości i zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego przez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, tj. art. 140 k.c., art. 285 § 1 i 2 k.c., art. 7 k.c., art. 123 § 2 k.c. w zw. z art. 175 k.c., art. 121 pkt 4 k.c.;
2. naruszenie art. 233 k.p.c., art. 321 k.p.c.
3. niepełne ustalenie stanu faktycznego sprawy polegające na tym, że Sąd Rejonowy odstąpił od ustalenia czasu zasiedzenia przedmiotowej służebności gruntowej a później służebności przesyłu przez uczestnika, które przyjął jako rozstrzygające, dat od których należało liczyć to zasiedzenie, zdarzeń prawnych, które powodowały, że ze względu na brak upływu wymaganego czasu zasiedzenie to było niemożliwe.

Podnosząc powyższe zarzuty domagał się zmiany zaskarżonego postanowienia poprzez uwzględnienie wniosku w całości i orzeczenia o kosztach postępowania za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację uczestnik wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od wnioskodawcy na swoją rzecz kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zaakceptował ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy i dodatkowo ustalił, że:

W dniu 22 grudnia 1969 roku P. Powiatowej Rady Narodowej w M. wydało na podstawie art. 97 k.p.a. oraz art. 35 ustawy z dnia 12 marca 1958 roku o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości decyzję zezwalającą Zakładowi (...) w K. budowę linii energetycznej na trasie M.-R.. Na skutek odwołań od tej decyzji wniesionych przez J. C. i W. P. Wojewódzkiej Rady Narodowej w K. zaskarżoną decyzję utrzymało w mocy w całości.

dowód: decyzja z dnia 22 grudnia 1969 roku (k. 103 – 104), decyzja z dnia 24 marca 1970 roku (k. 105)

Decyzją z dnia 27 maja 1983 roku ustalono miejsce i warunki realizacji inwestycji związanej z modernizacją i przebudową linii Pierścienia Miejskiego w M.. Decyzją z dnia 21 października 1983 roku wydaną na podstawie art. 35 i art. 36 ustawy z dnia 12 marca 1958 roku o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości zezwolono Zakładowi (...) w S. na prowadzenie linii energetycznej w M. oraz modernizację i przebudowę Pierścienia Miejskiego.

dowód: decyzje (k. 106, 107)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja podlegała oddaleniu.

Sąd Okręgowy akceptuje ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy i przyjmuje je za podstawę własnego rozstrzygnięcia. Ustalenia te zostały jednakże uzupełnione w postępowaniu apelacyjnym o wskazanej powyżej fakty, które były niezbędne do wydania postanowienia kończącego postępowanie w sprawie. Wbrew zarzutowi wnioskodawcy Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Apelacja tej oceny nie była w stanie skutecznie podważyć bowiem nie przedstawiła żadnych argumentów, z których wynikałoby, że Sąd Rejonowy czyniąc ustalenia w sprawie i dokonując oceny dowodów uchybił zasadom logiki, prawidłowego rozumowania i kojarzenia faktów.

Przechodząc do meritum zauważyć należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych jak również w doktrynie istnieje rozbieżność dotycząca kwestii związanych z ustanowieniem służebności gruntowej, stwierdzeniem nabycia tej służebności w drodze zasiedzenia jak również w zakresie dotyczącym skutków wydania

decyzji w trybie art. 35 ustawy z dnia 12 marca 1958 roku o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (t.j. Dz. U. z 1974r., Nr 10, poz. 64 ze zm.). Sąd Okręgowy w składzie rozpoznającym apelację podziela stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w uchwale siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2014 roku, III CZP 87/13 (Biuletyn Sądu Najwyższego 2014, Nr 4, poz. 9) powtórzone w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2014 roku, III CZP 9/14, Biuletyn Sądu Najwyższego 2014, Nr 6, poz. 6) zgodnie z którym, „wykonywanie uprawnień w zakresie wynikającym z decyzji wydanej na podstawie art. 35 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (tekst jedn.: Dz. U. z 1974 r. Nr 10, poz. 64 z późn. zm.), stanowiącej tytuł prawny do ich wykonywania, nie prowadzi do nabycia przez zasiedzenie służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu”. W obszernym uzasadnieniu uchwały z dnia 8 kwietnia 2014 roku Sąd Najwyższy wyjaśnił w szczególności, że „decyzja mająca podstawę w art. 35 ust. 1 u.z.t.w.n. (art. 70 ust. 1 u.g.g. i art. 124 ust. 1 u.g.n.) wywołuje trwałe skutki nie tylko w tym sensie, że nie można ich dowolnie odwrócić, ale i w tym sensie, że nie konsumują się one przez jedno doniosłe dla obrotu prawnego zdarzenie (jak np. w typowym wywłaszczeniu - odjęcie prawa własności). Decyzja ta prowadzi do wywłaszczenia właściciela nieruchomości przez trwałe ograniczenie jego prawa. Przedsiębiorca korzystający z urządzeń przesyłowych przystępuje do wykonywania uprawnień, jakie dla niego wynikają z ustaw wywłaszczeniowych nie „obok” właściciela, niejako wytyczając sobie zakres władztwa nad cudzą nieruchomością działaniami manifestowanymi na, zewnątrz (co jest właściwe dla posiadacza służebności gruntowej), ale w obszarze, w którym właściciel został ograniczony w przysługującym mu prawie w interesie publicznym i na rzecz Państwa. Zakres uprawnień, jakie przysługują przedsiębiorcy przesyłowemu po wydaniu w stosunku do właściciela nieruchomości decyzji na podstawie art. 35 ust. 1 u.z.t.w.n. (art. 70 ust. 1 u.g.g. i art. 124 ust. 1 u.g.n.) determinowała i determinuje ustawa (art. 35 ust. 2 u.z.t.w.n. i art. 70 ust. 2 u.g.g.), a od dnia 1 sierpnia 1998 r., tylko co do wejścia na nieruchomość w celu przeprowadzenia konserwacji urządzeń, musi on mieć podstawę w umowie z właścicielem lub w decyzji administracyjnej (art. 124 ust. 6 u.g.n.). Działania przedsiębiorcy korzystającego z urządzeń przesyłowych, który legalnie postawił na cudzej nieruchomości w związku z wywłaszczeniem jej właściciela przez ograniczenie przysługującego mu prawa własności, polegające na wstępie na tę nieruchomość i podejmowanie w stosunku do własnych urządzeń działań koniecznych dla zapewnienia im sprawności technicznej, jest wykonywaniem uprawnień zagwarantowanych takiemu przedsiębiorcy w ustawie (art. 35 ust. 2 u.z.t.w.n. i art. 70 ust. 2 u.g.g.), albo w decyzji, dla której podstawę tworzy art. 124 ust. 6 u.g.n. Nie są to akty posiadania cudzej nieruchomości, skierowane przeciwko jej właścicielowi, których wykonywanie mogłoby doprowadzić do zasiedzenia służebności gruntowej, w zakres której wchodziłyby uprawnienia do wykonywania w stosunku do nieruchomości takich działań, na które przedsiębiorcy pozwalają ustawy wywłaszczeniowe”. Z powyższego poglądu wynika zatem, że wykonywanie uprawnień w zakresie wynikającym z decyzji wydanej na podstawie art. 35 wskazanej powyżej ustawy, która to decyzja stanowi tytuł prawny do ich wykonywania, nie prowadzi do nabycia przez zasiedzenie służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu. W niniejszej sprawie poprzednicy prawni uczestnika byli właścicielami urządzeń elektroenergetycznych albowiem, jak to ustalił Sąd Rejonowy, linia M.-K. posadowiona została w 1972 roku, linia M.-R. w 1970 roku natomiast linia M.-Pierścień Miejski w 1968 roku. Jednocześnie odnośnie linii M.-R. i M.-Pierścień Miejski, poprzednicy prawni uczestnika legitymowali się decyzjami zezwalającymi na budowę linii elektroenergetycznych. W tym miejscu odnotować również trzeba podgląd Sądu Najwyższego wyrażony w uchwale z dnia 6 czerwca 2014 roku, III CZP 107/13 zgodnie z którym „jeżeli przedsiębiorca będący właścicielem urządzeń wymienionych w art. 49 § 1 k.c. wykonuje uprawnienia wynikające z decyzji wydanej na rzecz jego poprzednika prawnego na podstawie art. 35 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 marca 1958 roku o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości, właściciel nieruchomości nie może żądać ustanowienia służebności przesyłu”. W świetle powyższych uwag stwierdzić należy, że w zakresie linii elektroenergetycznych M.-R. i M.-Pierścień Miejski wniosek nie mógł zostać uwzględniony bowiem uczestnik legitymował się tytułem prawnym do wykonywania uprawnień w zakresie wynikającym z decyzji wydanej na podstawie art. 35 ustawy z dnia 12 marca 1958 roku o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości.

Odnośnie natomiast linii elektroenergetycznej M.-K. nie została wydana decyzja w trybie art. 35 ustawy. Wobec powyższego rozważyć należało czy uczestnik spełnił przesłanki do nabycia służebności gruntowej o treści odpowiadającej treścią służebności przesyłu. Rozważając przesłanki wymagane do stwierdzenia nabycia służebności w drodze zasiedzenia przypomnieć trzeba, że do 1 lutego 1989 roku obowiązywał art. 128 k.c., który wyrażał zasadę

jednolitości mienia ogólnonarodowego stanowiąc, że własność ogólnonarodowa (państwowa) przysługuje Skarbowi Państwa albo innym państwowym osobom prawnym. Stosowanie tej zasady oznaczało, że podmiotem praw był Skarb Państwa. Przedsiębiorstwo państwowe mogło nabywać prawa w ramach sprawowanego zarządu częścią mienia ogólnonarodowego, ale nabycie to następowało na własność Skarbu Państwa. Wobec tego jeśli przedsiębiorstwo państwowe spełniło przesłanki wymagane do nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie, to własność nieruchomości nabywał Skarb Państwa, a nie przedsiębiorstwo państwowe wyposażone w osobowość prawną. Nie mogło ono bowiem praw do zarządzanego mienia państwowego przeciwstawić Skarbowi Państwa (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2009 roku, III CZP 70/09, OSNC 2010/5/64 i orzecznictwo tam wskazane). Taki stan prawny istniał do dnia 1 lutego 1989 roku kiedy to w życie weszła ustawa z dnia 31 stycznia 1989 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny (Dz. U., Nr 3, poz. 11), która uchyliła zasadę jednolitości mienia ogólnonarodowego. Po tej dacie istniała możliwość nabycia przez przedsiębiorstwa państwowe w drodze zasiedzenia własności nieruchomości czy też służebności, jednak tylko wtedy, gdyby nastąpiło na ich rzecz przeniesienie posiadania przysługującego Skarbowi Państwa. Uchwalenie bowiem przedmiotowej zmiany Kodeksu Cywilnego w zakresie treści art. 128 nie spowodowało z tym dniem uwłaszczenia niejako państwowych osób prawnych, co do składników mienia państwowego znajdującego się w ich zarządzie. Do takiego uwłaszczenia doszło dopiero ustawą z dnia 29 września 1990 roku o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz.U. nr 79 poz. 464 z późn. zm.). Podstawę nabycia stanowił art. 2 ust. 2 tej ustawy, na mocy którego na rzecz państwowych osób prawnych zarządzających budynkami i urządzeniami oraz lokalami znajdującymi się na gruntach stanowiących własność Skarbu Państwa przechodziła własność tych składników majątkowych, przy czym obejmowało ono również urządzenia służące do wykonywania służebności (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 9.02.2012r., III CZP 93/11, Biul. SN 2012/2, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11.12.2008r., II CSK 314/08, (...).sn.pl). Przedmiotowe uwłaszczenie nastąpiło z mocy prawa w dniu wejścia w życie w/w ustawy tj. w dniu 5 grudnia 1990r., przed tą zaś datą państwowe osoby prawne nie miały samodzielnych praw do składników mienia państwowego, którym zarządzały, lecz nadal wykonywały w tym zakresie jedynie uprawnienia Skarbu Państwa (por. uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18.06.1991r., III CZP 38/91, OSNC 1991/10-12/118). Stwierdzenie zasiedzenia na rzecz państwowej osoby prawnej, a nie na rzecz Skarbu Państwa przed dniem 5 grudnia 1990 roku mogłoby nastąpić tylko wtedy, gdyby zostało wykazane, że przed wskazanym wyżej ustawowym „uwłaszczeniem” doszło do przeniesienia posiadania przez Skarb Państwa na rzecz państwowej osoby prawnej. Stosownie do 176 § 1 k.c. jeżeli podczas biegu zasiedzenia nastąpiło przeniesienie posiadania, obecny posiadacz może doliczyć do czasu, przez który sam posiada, czas posiadania swego poprzednika. Jeżeli jednak poprzedni posiadacz uzyskał posiadanie nieruchomości w złej wierze, czas jego posiadania może być doliczony tylko wtedy, gdy łącznie z czasem posiadania obecnego posiadacza wynosi przynajmniej lat trzydzieści. Przepisy o nabyciu własności nieruchomości przez zasiedzenie stosuje się odpowiednio do zasiedzenia służebności (art. 292 k.c.). W przypadku zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu konieczne jest przeniesienie posiadania widocznych i trwałych urządzeń. Przepis art. 292 k.c. samodzielnie określa charakter posiadania służebności gruntowej jako przesłanki nabycia jej przez zasiedzenie. Przesłanką tą jest posiadanie służebności polegające na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia znajdującego się na cudzej nieruchomości w takim zakresie i w taki sposób, w jaki czyniłaby to osoba, której przysługuje służebność (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2012 roku, V CSK 181/11). W konsekwencji należy uznać, że aby doliczenie czasu posiadania służebności przez poprzednika prawnego było możliwe, musi dojść do przeniesienia posiadania urządzeń związanych z tą służebnością na następcę prawnego. Z ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego wynika, że linia M.-K. została objęta w posiadanie przez poprzednika prawnego uczestnika w 1972 roku, przy czym w 1993 roku, co przyznał sam wnioskodawca, doszło do przeniesienia posiadania urządzeń służących do wykonywania służebności przez przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) w S. na rzecz poprzednika prawnego uczestnika Spółki Akcyjnej Skarbu Państwa pod nazwą Zakład (...) S.A. W związku z tym zasiedzenie służebności gruntowej o treści odpowiadającej treści służebności przesyłu w zakresie powyższej linii elektroenergetycznej nastąpiło na rzecz poprzednika prawnego uczestnika Zakładu (...) S.A. w S. po upływie lat 30 od objęcia tej linii w posiadanie przez jego poprzednika prawnego, co miało miejsce w 1972 roku a zatem w dniu 1 stycznia 2003 roku. Wobec powyższych uwag argumenty apelacji dotyczące naruszenia art. 172 k.c., art. 176 k.c. a także art. 285 k.c. były bezzasadne. Skoro zasiedzenie służebności gruntowej o treści odpowiadającej treści służebności przesyłu nastąpiło 1 stycznia 2003 roku, to zbycie tej nieruchomości w dniu 4 marca 2008 roku, a zatem już po upływie terminu

zasiedzenia, na rzecz wnioskodawcy przez jego rodziców nie niweczyło skutku zasiedzenia i nie otwierało na nowo biegu terminu zasiedzenia tej służebności. Ponadto, wbrew stanowisku apelacji, wnioskodawca nie wykazał, aby doszło do przerwania biegu zasiedzenia służebności gruntowej. Samo zwracanie się przez uczestnika do właścicieli nieruchomości z wnioskiem o zgodę na wejście lub wjazd na teren ich działki nie odnosi skutku w postaci przerwania biegu zasiedzenia a jedynie stanowi wyraz respektowania praw właścicielskich innych osób, co ma znaczenie w zakresie ustalenia złej wiary posiadacza. Nie zostało również w sprawie wykazane, aby doszło do zawieszenia biegu zasiedzenia tej służebności gruntowej. Sam fakt, że właściciele nie dochodzili względem Skarbu Państwa roszczeń o przyznanie wynagrodzenia za posadowienie na ich nieruchomości urządzeń elektroenergetycznych, nie miało wpływu na zawieszenie biegu zasiedzenia służebności gruntowej.

Reasumując wskazać należy, że Sąd Rejonowy zasadnie oddalił wniosek wnioskodawcy o ustanowienie służebności przesyłu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzekł Sąd Okręgowy na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. zasądzając od wnioskodawcy, którego apelacja została oddalona, na rzecz uczestnika kwotę 180 zł. Na kwotę tę złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika uczestnika będącego radcą prawnym ustalone stosownie do treści § 7 pkt 3 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013r., poz. 490). Sąd Okręgowy wziął pod uwagę, że radca prawny A. W. reprezentowała uczestnika dopiero w postępowaniu apelacyjnym, stąd też należało zasądzić tytułem wynagrodzenia kwotę stanowiącą 75% stawki minimalnej określonej w § 7 pkt 3 w/w rozporządzenia.